

um tey hanga í leysari luft uppi yvir einum báti, men betri var, um teimum ekki nýtti tað. —

Her í Føroyum eru so fáar bygdir, har bryggja er, sum »Smiril» kann leggast ímóti og har fólk kann sliga líka á land. Í øllum hinum plássum má ferðafólkið fara í bát, og tí má krevjast, at góð, hóskandi trappa verður gjørd sum allarskjótast, og ekki ringari men helst betri enn trappan, gamli »Smiril» hevði. — Hon vil ekki kosta so nógv, at Førovar ikki eru ment- at rinda kostnaðin, og vit vita, at hon kemur væl við!

Hitt gamla orðið,

at tá framin vildi ferða eini góðari sak, setti hann ta fyrstu nevnd, tað orðið stendur tíverri við makt, so ljótt tað so ljóðar. Í gomlum døgum, tá neyðin var nógv ferðir storri í Føroyum, enn hon er nú, var tað so, at vóru neyðardýr, t. d. born, sum høvdu tað ringt, ongan góðan høvdu og stóðu í váða fyri at ganga heilt »í hundar-nar», sýndi tað seg mest altíð, at okkurt varð gjørt fyri at hjálpa. — Mong neyðar born vórðu tíkin av góðum fólki ella tey vórðu »sett» burtur, og all- oftast komu tey í hampuligar hendur og vandust til fólk.

Vit kenna nógv dømi her, og var tað kanska strangt at vera har, so fingur tey mat og kleði, lærdu at arbeiða og sóu, tá tey vórðu vaksn, at her høvdu tey tó haft eitt heim.

Men tíðin gekk, og hon gekk frameftir! Nú skuldi »humanis-erast» — ikki so? Lógin um verjuráð kom, nú vóru neyðar- dýrin hjargað úr vanda!! Har uppi í vóru bestu menn, nú var málið í góðum hondum — tó eitt var gloymt, og tað var at hesir menn áttu sjálvir at hava verið í trongum skóm. Í staðin fyri verða til limir av verjuráð settir ella valdir menn, sum ongantíð í teirra lívi hava vítað, ella kanska hava gloymt, hvat tað er at vera svangur, kloddutur, í botnaleysum skóm, **forðumdar** av neyð ella ómerlig- heit. Tí tað er ikki neyð, tá pápin gongur fullur og letur alt húsið fella í oyði, so bornini ganga fyri fok og feig, skiftin og óroklaði.

At sovørðin born eisini eru burtur frá skúla, so tær góðu gávur tey hava, fara fyri einki, er ein sak fyri seg; tí væl livir menniskjan ikki »av breyði aleina», men í hvussu er skal maturin fyrst, so kleðini, og tá tað er »boygt», kemur hitt aftaná. —

Tá verjuráðið veit, hvussu státt er, hvussu kunnu tá hesi menniskju, sum hava rætt til at gera nakað fyri at hjálpa, har neyðin rópar, lata vera at gera tað, sum gerast kann? Hevur ikki hin stóri meistarin nakran- tíð talað til teirra og sagt: »Alt tað, tí gera ímóti ein av teim minstu børnum mínum, hava tí gjørt móti mær».

Her í Havn er neyðugt beint úð, at nakað verður gjørt, tí

A/S BALSLEV & GOOS THORSHAVN

Altid stort Lager af:
Trælast i alle gangbare Dimensioner
samt alle Slags Bygningsmaterialer.

Særlig fremhæves:
Fint savet Fyrretrømmer,
Baaeftræ, saavel Fyr som Eg,
Rund Fyr til Master, Bomme o. L.,
Krydstøner i alle Tykkelser og Kvaliteter.

Telefoner: Nr. 20 & 237.
Trælastforretningen: Nr. 194.

Sørgelig Ulykke ved Grønland.

To Færinger druknet.

Skonnert »Standard» af Vaag melder, at Joen Magnus Sofus Johansen af Strænder og Isak Jacobsen af Nyggenes er druknet under Fiskeri den 5. September.

hvor veit, um tað ikki lonar seg at bjarga eini líttili barna- sál?!

Bare en Haandfuld Som.

Regnen har silet ned et Par Timer. Drengen og jeg saa med Næserne klemte ind mod Ruden for at se, om Regnen dog ikke snart holdt op. Vi har set ned mod regnvaade Veje — og har set op mod den grå Himmel, om der dog ikke skulde komme en liden Bid blaat frem.

Nu er det blevet Tørvej og høj Himmel. Vi gaar Tur nu, Drengen og jeg. Ud gennem Villavejene. Han holder mig i Haanden, og vi sludrer om saa mange Ting. Drengen er 5 Aar, og han kan jo stille en hel Del Spørgsmaal, som det ikke er nogen ringe Ting for en Far at svare paa.

Regnen har lavet en Del Pyt- ter paa Vejene, og i Grøfterne er der halvfylt med Vand. Det giver os meget at tænke paa og meget at bestille. For Pytterne bliver til store Søer og Vandet i Grøften bliver til selveste Havet, det store, det vældige som næsten naar helt ud til Verdens Ende.

Og vi bliver begge to vældige Sømand. Drengen er Kaptajn og jeg faar Lov til at være Styrmænd, Matros, Skibsdreng og hvad der nu ellers kan blive Brug for ved et Par større Ture over Grøflens Verdenshav. Ski-

bene er Pinde, som vi let finder frem paa Vejen. En Tændstik- æske er et ufattelig flot Fartøj, som vi faar særlig megen For- nøjelse af.

Selvfolgelig er Fantasi en god Ting. Det giver megen Fornøjelse. Men en Pind er nu en Pind, og en Tændstikæske en Tændstik- æske, naar man har kikket til- strækkelig længe paa Segler. Og Drengen bliver tilsidst en Kende utilfreds med disse Pind- og Tændstikæske-Sejler.

Vi stiler os op ved et Stakit og drofter. Sagerne. Hvad skal vi gøre? Det er vældig meget Vand i den ene af Grøfterne og Vinden leger i Vandet, saa det næsten bliver som rigtige Bølger. Vi vil gerne sejle begge to. Ud paa Havet i Storm og Bolgegang med Undergangen for Øjnene, men tagende vort Job uden Kny og Klage, som Mænd af den rette Støbning skal gøre det.

Men — Pindene og Tændstik- æskene tilfredsstiller ikke helt Fantasien nu, saa der maa mere til. Og efter nogle Minutters Drot- telse frem og tilbage bliver vi enige om selv at bygge et Skib. Det er der meget mere Spænding ved end ved blot at sætte en Pind ned i Vandet. Saa skal der bygges en liden Jordvold, hvorfra Skibet skal løbe af Sta- belen — og saa er der jo en- deligt det store Spørgsmaal, om Skibet overhovedet kan klare Verdenshavet.

Og vi gaar paa Opdagelsestogt for at finde det frem, man nu kan bygge et Skib med, der i det mindste er bedre end en Pind. Skæbnen er os saare god.

Lidt nede ad Vejen finder vi et Stykke Træ, der vist engang har været i Bunden paa en Margarinebøtte. Drengen har sin egen Dolk, og med den snitter vi Brættet spidst i den ene Ende. Det er Forstavnen. Og Bagstav- nen runder vi lidt. Det ser slet ikke helt daarligt ud. Men vi har faaet Iver i Blodet. Der skulde jo da gerne en Mast paa i Midten og nogen forude. Sømand- ene kalder det vist et Bovspryd, bliver vi enige om. Og Dækshus? Ja, sandelig om der ikke ogsaa bør Dækshus paa. Og Segl? Jo ogsaa det. Vi drofter det hele meget indgaaende.

Og vi gaar paa Opdagelsestogt igen. Et Par passende Pinde finder vi til Mast og Bovspryd, og en dejlig Klud til Sejl. Et rent Fund.

Men — ja, nu er der jo et »men». I høj Grad er det der. For vi mangler Som. Vi har endda droftet, at det vilde so godt ud med et Par blanke Som med store Hoveder i Skibets Bag- stav. De vilde være som et Par flotte Ror. Vi er ikke helt klar over, om der er Skibe, der har mere end et Ror. Men vi bliver nu enige om, at et Par Stykker ikke er af Vejen.

Men se — alt det kan vi vel nok finde ved Grøften eller paa Marken, saa er der ingen Vej udenom — vi maa slaa et Slag bort fra de smaa Villaveje for at komme til Isenkræmmeren. Men saadan noget gør nu ingen- ting. Folk, der vil bygge Skib, er klar over, at der er en Masse Forbedelser, Undersøgelser, Rend og saadan noget.

Og saa gaar vi til Isenkræm- meren.

Han hiver en hel Skuffe frem med Som. Der er en Masse for- skellige Rum. Nu er det jo ikke saa mange vi skal bruge, men jeg fastslaar praktisk, at saadan noget som Som kan man altid nu og da faa Brug for, saa jeg beder Isenkræmmeren give mig en Snes Stykker af de smaa Som, og saa et Par Stykker af hver af de andre. Det faar jeg. Der er Som med store Hoveder og smaa Hoveder, der er blaa-graa Som og andre, der glinser lige- som Sølv. Jeg faar en hel Haand- fuld. Og saa skal jeg til at betale og gi'r Isenkræmmeren en Tokrone.

Jeg studser. Sagde han 15 Ore? Nej, det er forkert. Jeg maa sandelig have hørt galt. Men jeg faar 1 Kr. og 85 Ore igen. Saa er det med de 15 Ore altsaa allige- vel rigtigt.

En hel Haandfuld Som for 15 Ore. Jeg aabner Papiret, jeg fik Sømmene i. Jeg synes, de er meget smukke. Baade dem med de store, og dem med de smaa Hoveder. Baade dem, der er blaa-graa, og dem, der glinser som Sølv.

Jeg er meget optaget af at tænke paa de Som og paa, at de kun kostede 15 Ore. Drengen bliver helt utaalmodig og snak- ker om Skibet.

Og vi faar lavet Skibet. Faar sommet Masten og Bovsprydet fast og et Par Tværpinde til Sejlet. Og et Par af Sømmene med de store Hoveder kommer paa som Ror. Skibet løber af Stabelen. Ud i Grøften, ud i Bol- gerne. Ud paa Verdenshavet. Vi har opdaget, at Tændstikæskens udmærket kan anvendes som Dækshus. Det er slet ikke daar- ligt. Og Skibet sejler flot. Der er ikke noget i Vejen med det.

Men Drengen er utilfreds med mig. Jeg er ikki rigtig med. Jeg sidder paa den ene Side af Grof- ten og han paa den anden. Han sludrer ivrigt om, at nu gaar Skibet derhen og derhen. Vi

Tað gerst kunnugt fyri skildfólki og vinum, at okkara kæra

ODDVØR

døydí sunnumorgunin. — Jarðar- ferðin verður mikudagin kl. 12 1/2 frá kirkjuni.

Tórshavn, tann 11. september 1933.
FRIDA og SÁMAL SAMUELSEN.

Føroya Ferðamannafelag

Lýsir hervið til aðalfund, sum verður leyggardagin 23. sep- tember kl. 8 1/2 í býráðssalinum. STJÓRNIN.

naar næsten Verden rundt. Men jeg er som sagt ikke rigtig med og Drengen bliver sur og siger, at jeg er en daarlig Kammerat at lege med. Og saa lader vi bogstaveligt talt Skibet sejle sin egen So og gaar hjemad. — Hvorfor vilde du ikke laje mer? spør Drengen.

— Det var Sømmenes Skyld, siger jeg.

Det forstaar han ikke og for- langer Besked. Men jeg er van- skeligt stillet og kan ikke svare saadan lige paa en Studs. For det med Sømmene arbejder i Hjernen paa mig. De mange Som. De store og de smaa Som. Mange Størrelser. Og nogle blaa-graa og nogle ligesom Sølv. En hel Haandfuld Som fik jeg bare for 15 Ore.

Vi kommer hjem, og Mor overta'r Drengen. Men jeg sæt- ler mig ind i Stuen og ser paa Sømmene. Og selvfølgelig er det bare Eventyr og Fantasi, at man, naar man leger med sin Dreng, kan faa en Vandpyt til blive en hel So og lidt Vand i en Groft til at blive Havet. Og et gammelt Margarinbottetræ til at blive et Skib med Tilsætning af et Par Pinde og en Klud. Men saadan noget er der nu alligevel mange Voksne, der kan leve med i. Der staar vist noget i Bibelen om at blive som Born paany.

Men nu bare saadan en Haand- fuld Som? Mon der er mange, der kan se Eventyret i dem. For det er jo næsten større, end da Grøften blev til Havet.

Jeg ved ikke, hvorledes man laver saadan nogle Som. Ikke saadan i Enkeltheder ved jeg det. Men Jernet er vel gravet frem som Erts fra store Gruber og kommer i vældige, flamme- hvislende Højovne. Det er der mange Mænd, der har slidt med. Nogle har maaske endda sat Livet til. Og Jernet er transporteret med Bane og med Skib — maaske mange, mange Mile. Og det er kommet til vældige Fab- rikker med vældige Maskiner. Og Mændene har slidt. Og saa er Sømmene gaaet nye Veje, og er endt hos Isenkræmmeren. Og der køber jeg en hel Haandfuld for 15 Ore.

Saa underligt klart staar det for mig, at dette er et af de vir- kelige Livets Eventyr, et Even- tyr om Menneskesnilde og Men- neske-Samarbejde. Og der maa jo være mange af den Slags Even- tyr. Selvfølgelig maa der det.

Mærkeligt — mærkeligt, at der ikke er nogen, der skriver disse Hverdagens smaa Eventyr. De kunde dog give Børnet Følelsen af, hvad der virkelig skabes ved at Mennesker arbejder sammen.

Og saa er der jo det største Eventyr om hele Menneskehe- dens Samarbejde.

Mon ikke ogsaa dette Eventyr kunde laves — ikke blot skrives med Blæk paa Papir, men for- mes ude af det store, levende Liv? Oskar Hansen.